ΕΙΚΟΝΕΣ

ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ.

Θάλασσα σιγαλή καὶ δροσερή, μὲ τὸ γαλανὸ καὶ ἥσυχο κῦμά σου, ποὺ φέρνεις ὁλημερὶς κι' ὁλονυχτὶς ἀπὸ τοὺς κόλπους σου τ' ἀγέρι καὶ τὴ δροσιά, παντοτινὸ καὶ φωτεινὸ ἀστέρι τ' οὐρανοῦ, ποὺ δίνεις ζωὴ καὶ χάρη σ' ὅλη τὴ φύση, ἥλιε λαμπρὲ καὶ θερμὲ τώρα στὴ δύναμή σας καὶ στὶς χάρες σας, στὰ νάζια καὶ στὰ καλά σας ψάλλω μὲ χαρούμενη καὶ γελαστὴ καρδιὰ τὸ καλοκαιρινὸ τραγοῦδι, τὸ θερμὸ ἐλαφρὸ τραγοῦδι σας, ποὺ θὰ κουσθῇ ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους καὶ πλούσιους κάμπους, ἐκεῖ ποῦ λυγερὴ καὶ ἁπλοϊκὴ χωριατοποῦλα θερίζει καὶ μαζεύει τὰ στάχυα καὶ τὸ σανό, ὡς τὰ θερμὰ καὶ ξερὰ ἀκρογιάλια, ἐκεῖ π' ἀράζουν οἱ ψαράδικες βαρκοῦλες καὶ μὲ τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας καὶ τὸ φλοίσβισμα ἀπὸ τὸ κῦμα κοιμοῦνται καὶ νανουρίζωνται στὰ μαλακὰ φύκια καὶ καὶ στὸν ἄμμο οἱ ναῦτες καὶ τὰ παιδιὰ κι' ἀκόμη ὡς τὰ μέσα καὶ τὰ βάθη τῆς θάλασσας, ἐκεῖ ποὺ τὰ δίχτυα κ' οἱ τράτες ὁλημερὶς χτυπιῶνται μὲ τὴ θάλασσα γιὰ νὰ πιάσουν τὰ γλυκὰ καὶ παχουλὰ ψάρια, ποὺ φαίνονται καὶ χάνονται στὰ βάθη καὶ τὸν ἀφρό.

Γλυκὸ καὶ ποθητὸ καλοκαῖρι, ποὺ ἔχει καὶ τὴ ζέστα καὶ τὴ δροσιά, ὁ κάμπος σου ὅλος εἶνε γεμάτος ἀπὸ κάθε λογῆς φυτὸ κι' ὁπωρικό, ἀπὸ κάθε χαρούμενο κι' ἀθῶο τραγοῦδι, ποὺ ψάλλουν τὰ πουλιὰ εὐτυχισμένα καὶ χαρούμενα στὰ δένδρα σου μὲ τὰ παιδιὰ καὶ τὰ ταίρια τους, πετῶντας ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδὶ μ' ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ πτερουγίσματα, σὰν τὲς χρωματιστὲς τὲς παιγνιδιάρικες πεταλοῦδες στὰ μυρωδάτα ἄνθη σου, ποὺ εὐωδιασμένα καὶ ἀπειρόχρωμα λάμπουν καὶ μοσκοβολοῦν στοὺς δροσεροὺς κήπους σου. Τ' ἀηδόνι κρυμμένο στὶς ἰσκιωμένες πηγὲς καὶ στὰ δροσερὰ τὰ πλούσια περιβόλια ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα ὡς τὴ χαραυγὴ μὲ τὰ μελῳδικὰ λαλήματά του μαγεύει ὅλη τὴ φύση καὶ ναρκώνει κάθε φθαρτὸ βασάνισμα τοῦ νοῦ καὶ τῆς καρδιᾶς. Ροδοκόκκινες καὶ παχουλὲς χωριατοποῦλες μὲ μάτια ἐκφραστικὰ καὶ παθητικὰ σὰν τὴ φύση ποὺ τὲς στολίζει, μὲ ξέπλεγα λαμπρὰ μαλλιά, χαρούμενες κ' ἐλεύθερες μὲ τὸ τραγοῦδι στὸ στόμα θερίζουν κ' ἀλωνίζουν τὰ στάρια καὶ τὰ σπαρτά, ἐνῷ τὸ δροσερὸ ἀγέρι ποὺ ἔρχεται ἐλαφρὸ, ἐλαφρὸ ἀπὸ τοὺς ἀπέραντους κάμπους τοὺς δίνει ζωὴ κι' ἀναψυχὴ καὶ τὲς γλυκοφιλεῖ στὰ θερμὰ τὰ κόκκινα μάγουλά τους μὲ γλυκὰ φιλήματα, πρώτου καϋμοῦ κι' ἀγάπης. Καθισμένες στὸ ἴσκιο κάτω ἀπὸ τὸν φουντωτὸ πλάτανό σου, κοντὰ στὴ δροσερὴ πηγὴ χορταίνω μὲ τὴν πολυθώρητη ματιὰ ἀπὸ κάθε λογῆς χρῶμα καὶ φυτό σου, ἐνῷ ὁ νοῦς μου φεύγει καὶ τρέχει σὲ χαρούμενες ἢ θλιβερὲς σκέψεις περασμένης ἄνοιξης ἢ χειμῶνα.

Καὶ μακρυὰ, μακρυὰ στὸ χάος τοῦ κάμπου σου βλέπω ἕνα κάτασπρο μικρὸ σπιτάκι κι' ἀκούω νὰ ἔρχεται ἀπ' ἐκεῖ ἕνας κρότος ἐλαφρὸς, ἐλαφρὸς σὰν ἀνασασμὸς μικροῦ παιδιοῦ στὸν ὕπνο ἀπὸ τὸ πὶφ-πὰφ τοῦ μύλου ποὺ ἄκοπα κι' ἀβάσταχτα στὸ ῥέμα τοῦ νεροῦ ἀλέθει τὸ σιτάρι καὶ καλαμπόκι, τὴ ζωὴ καὶ τὸν πλοῦτον τῆς ἐξοχῆς. Καὶ τὴ νύχτα καθισμένος ψηλὰ, ψηλὰ στὴν κορυφὴ τοῦ πρασινισμένου βουνοῦ, θαυμάζω, γλυκό μου καλοκαῖρι, τὴν ξαστεριὰ καὶ λάμψη τ' οὐρανοῦ σου, ποὺ δὲν ἔχει οὔτε τὸ βουρκωμένο καὶ θολὸ σύγνεφο τοῦ χειμῶνα, οὔτε τὸ τρελλὸ κι' ἀνήσυχο χαμόγελο τῆς ἄνοιξης καὶ τοῦ χιονόπουρου, ἀλλὰ ξάστερος, ξάστερος μὲ τ' ἀργυρωμένο τὸ μελαγχολικὸ φεγγάρι του μὲ τοὺς πλανῆτες καὶ τ' ἀστέρια του μένει ψηλὰ, ψηλὰ σκέπη τοῦ φθαρτοῦ κόσμου καὶ τῆς πρόσκαιρης ζωῆς, ἀληθινὴ εἰκόνα τῆς δόξας του.

Κ' ἐνῷ καθισμένος στὴ πρασινισμένη ράχη τοῦ βουνοῦ σου ἀκούω ἀπὸ μακρυὰ τὸ μαγικὸ κελάδημα ἀηδονιοῦ, ποὺ μένει κρυμμένο στὰ δροσολουσμένα περιβόλια, καὶ τὸν ἦχο φλογέρας μὲ τὸ βέλασμα κοπαδιοῦ, ὁ δροσερὸς καὶ γλυκὸς ἀγέρας ποὺ ἔρχεται ἐλαφρὸς, ἐλαφρὸς ἀπὸ τὸν ἀνοιχτὸ τὸν ἀπέραντο κάμπο, σὰν ἱερὸ θυμίαμα μὲ μύριες εὐωδιὲς καὶ μοῦ φιλεῖ τὸ πρόσωπο καὶ τὰ μαλλιὰ μὲ τόσα γλυκὰ φιλήματα, ποὺ μοῦ μαγεύουν τὴν καρδιὰ καὶ μοῦ πλέκουν τὸ νοῦ σ' ἄπειρες σκέψεις χαρᾶς καὶ λύπης, ποὺ ἐδιάβηκαν κ' ἐπέρασαν ἀπὸ τὰ ἄστατα καὶ σκοτεινὰ χρόνια τῆς ζωῆς μας.

Γλυκὸ κι' ἀθάνατο καλοκαῖρι ποὺ ἔχεις τὴ δροσιὰ καὶ τὴ ζέστα, τὴν ξαστεριὰ καὶ τὴ λάμψη, τὴ χαρὰ καὶ τὴ διασκέδαση, ἄχ πόσο μὲ μαγεύουν οἱ δροσερὲς καὶ ῥοδοστεφανωμένες χαραυγές σου, ἄχ πόσο μὲ τρελλαίνουν οἱ ἐλαφρὲς καὶ γλυκὲς νύχτες σου, ποὺ φεύγουν γρήγορες καὶ τρελλὲς στὰ δάση καὶ στὴ θάλασσα, στὲς ῥεματιὲς καὶ στοὺς κάμπους, στὲς πόλεις καὶ στὰ χωριά, σὰν τὲς πλανεμένες μέρες τῆς πρόσκαιρης ζωῆς μας,

ΗΛΙΑΣ ΣΤΑΥΡΟΥ.

ΕΞ ΑΝΑΓΝΩΣΕΩΝ

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Στράνδ» τοῦ Λονδίνου ὁ διάσημος ἄγγλος ἐπιστήμων κ. Ι. Χόλ Σούλιγκ ἀφιέρωσε ὁλόκληρον στατιστικὴν μελέτην περὶ τοῦ πλούτου τῶν σιδηροδρόμων τοῦ τόπου του.

Εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς βλέπομεν ὅτι ἡ Ἀγγλία ἀναλόγως τῆς ἐκτάσεως καὶ τοῦ πληθυσμοῦ της ἔχει σήμερον τοὺς περισσοτέρους σιδηροδρόμους.

Ἀλλ' ἂς ἀκολουθήσωμεν τὸν κ. Σούλιγκ ὁ ὁποῖος μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸν σιδηροδρομικὸν σταθμὸν Ἐδζ Χίλλ τῆς Λιβερπούλ τὸν ὁποῖον μᾶς τὸν δεικνύει οἷος ἦτο κατὰ τὸ 1831. Ἦτο ἁπλούστατα εἶδος μεγάλης χαράδρας χωρὶς προκυμαίαν καὶ χωρὶς αἴθουσαν. Οἱ ὁδοιπόροι εἰσήρχοντο ἐλευθέρως καὶ ἀνερριχῶντο εἰς

τάπιθανῶς ἀνοικτὰ ἁμάξια, ἄλλοι συνηθροίζοντο γύρω τῆς ἀτμαμάξης καὶ ἐζήτουν ἐξηγήσεις περὶ τοῦ μηχανισμοῦ αὐτῆς. Εἰς τὸ βάθος ἐφαίνοντο τὰ τουνέλ.

Πόσον παράδοξος μᾶς φαίνεται σήμερον ἡ τοιαύτη κατάστασις καὶ ὅμως μόλις 60 παρῆλθον ἔτη ἔκτοτε. Καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν ὀλίγη ἐγένετο πρόοδος, οὕτως ὥστε μετὰ ἓξ ἔτη, δηλ. εἰς τὰ 1837 ὁ Μὰκ Κούλλοχ ἔγραφεν.

«Ἐκτὸς τῶν μέσων τῆς μεταφορᾶς διὰ τῶν λεωφόρων καὶ τῶν διωρύγων ἡ κοινὴ προσοχὴ στρέφεται ἀπό τινος εἰς τοὺς σιδηροδρόμους, οἱ ὁποῖοι κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ ἐγκαταστα θοῦν, ἐντὸς μικροῦ, μεταξὺ τῶν μεγάλων τῆς ἐπικρατείας πόλεων, ὅπου τοὐλάχιστον ἡ κατάστασις τοῦ ἐδάφους τὸ ἐπιτρέπει. Τοὺς σιδηροδρόμους τοὺς κατασκευάζουν ἀδιακρίτως μὲ ξύλα ἢ μὲ σίδηρα, ἀλλὰ οἱ τελευταῖοι οὗτοι φαίνεται νὰ εἶναι οἱ καταλληλότεροι διὰ τὸν τόπον μας. Τὸ μῆκος τοῦ σιδηροδρόμου τῆς Λιβερπούλ εἶναι 31 μιλλίων καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι ταξιδιῶται τινες διέσχισαν τὴν ἀπόστασιν ταύτην συρόμενοι ἀπὸ ἀτμάμαξαν εἰς μιάμισι ἢ δύο ὥρας ἐπροξένησεν ἔκτακτον ἐντύπωσιν. Οὐχ ἧττον τὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα ἀποδίδουν εἰς τὴν παρέκτασιν τοῦ συστήματος τούτου καὶ εἰς ἄλλα μέρη, νομίζω ὅτι εἶναι ὑπερβολικὰ μεγαλοποιημένα.»

Μὴ γελᾶτε! εἰς τὴν ἰδίαν ἐποχὴν ὁ Θιέρς, ὁ ὁποῖος δὲν ἦτο οὔτε βλὰξ οὔτε ἀνόητος, ἔλεγεν ὅτι ὁ σιδηρόδρομος θὰ μείνῃ πάντοτε ἕνα εὔμορφο παιγνιδάκι.

Ἔκτοτε τί μεταβολή, τί ἀνάπτυξις, τί ἀναβασμὸς ἑκατομμυρίων, τί ἐπέκτασις τῶν γραμμῶν! Ἡ περιφέρεια τῆς γῆς εἶναι 25,000 μίλλια. Οἱ σιδηρόδρομοι τοῦ ἡνωμένου βασιλείου κατὰ τὸ 1894 εἶχαν 20,908 μίλλια καὶ ἡ ἐπέκτασίς των δραστηρίως ἐξακολουθεῖ, ὥστε ἂν δὲν τὸ κατώρθωσαν ἤδη, δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ ρθάσουν τὴν ἔκτασιν τῆς περιφερείας τοῦ πλανήτου μας. Λάβετε δὲ ὑπ' ὄψιν ὅτι κάθε μίλλιον τῶν γραμμῶν τούτων διατρέχεται ὑπὸ τῶν ἁμαξοστοιχιῶν κατὰ μέσον ὅρον 48 φορὰς κατὰ τὸ ἡμερονύκτιον.

Ἐὰν τώρα λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὸν ἀριθμὸν τῶν μιλλίων, τὰ ὁποῖα διατρέχουν κατ' ἔτος αἱ ἀγγλικαὶ ἁμαξοστοιχίαι εὑρίσκομεν ὅτι ἡ ἔκτασις τῆς Γῆς εἶναι ἀνεπαρκὲς μέτρον καὶ ὅτι πρέπει νὰ καλέσωμεν τὴν ἐπικουρίαν τοῦ ἡλίου.

Καὶ πρῶτον βλέπομεν ὅτι προσθέτοντες τὴν ταχύτητα ὅλων τῶν ἁμαξοστοιχιῶν τῆς Ἀγγλίας θὰ ἐκάμναμεν τὸν γῦρον τοῦ πλανήτου μας μόνον εἰς 40 λεπτά. Μὲ ἄλλους λόγους ὁ ἀριθμὸς τῶν μιλλίων, τὰ ὁποῖα διανύουν εἰς ἓν ἔτος αἱ ἁμαξοστοιχίαι αὗται, ἀρκοῦν διὰ νὰ κάμουν εἰς τὴν σφαῖραν μας ζώνην περιτυλίσσουσαν αὐτὴν 13,374 φορά.

Ἔχομεν πράγματι ὑπ' ὄψιν τοὺς ἑξῆς ἀριθμούς: αἱ δι' ἐπιβάτας ἁμαξοστοιχίαι κατὰ τὸ 1894, διήνυσαν 179 ἑκατομμύρια μίλλια, αἱ φορτηγαὶ 149 ἑκ. μίλλια καὶ αἱ μικταὶ 3 ἑκατομμύρια. Τὸ ὅλον 332 ἑκατομμύρια μίλλια. Οὕτω, κάθε λεπτὸν αἱ ἀγγλικαὶ ἁμαξοστοιχίαι διατρέχουν εἰς διάφορα σημεῖα 633 μίλλια.

* * *

Ὡς κάτοικοι τῆς Γῆς εἰξεύρομεν ὅτι ὁ πλανήτης μας κατέχει ἐν τῷ ἀπείρῳ ἐλάχιστον χῶρον, μόλις ἕνα σημεῖον. Οἱ σιδηρόδρομοι μετριάζουν τὴν ταπείνωσιν ταύτην. Ἡ μέση ἀπόστασις τοῦ Ἡλίου ἀπὸ τὴν Γῆν εἶναι περίπου 93 ἑκατομμύρια μιλλίων. Τὰ μίλλια, τὰ ὁποῖα ἐνιαυσίως διατρέχουν μόνον αἱ ἀγγλικαὶ ἁμαξοστοιχίαι, ἰσοδυναμοῦν ἐπάνω-κάτω μὲ δύο ταξίδια πηγαιμοῦ καὶ ἐπιστροφῆς πρὸς τὸν Ἥλιον. Καὶ ὅμως εἰξεύρομεν ὅτι σφαῖρα διατρέχουσα δέκα ἓξ μίλλια κάθε λεπτὸν καὶ διατηροῦσα τὴν ταχύτητά της θὰ ἤθελε δέκα-τέσσαρα ἢ δέκα-πέντε ἔτη διὰ νὰ φθάσῃ τὸν Ἥλιον.

Καὶ ἂν θέλετε κἄτι ἐκφραστικώτερον, φαντασθῆτε ἕνα παράξενο ρωρὸ, τοῦ ὁποίου τὸ ἀνάστημα νὰ εἶναι 93 ἑκατομμύρια μίλλια καὶ τὸ ὁποῖον ἀπὸ ἀπροσεξίαν θὰ ἤγγιζε τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεώς του τὸν δίσκον τοῦ ἡλίου καὶ θὰ κατεκαίετο. Λοιπὸν κατὰ τὴν ταχύτητα, τὴν ὁποίαν οἱ φυσιολόγοι ἀποδίδουν εἰς τὰ συναισθήματα, τὸ φαινομενικοῦ ὕψους μωράκι μας θὰ μεγάλωνε, θὰ ἔφθανε τὰ ἔσχατα ὅρια τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς καὶ θὰ ἀπέθνησκε, πρὶν ἢ προφθάσῃ νὰ αἰσθανθῇ τὸ καύσιμον, τὸ ὁποῖον ἔπαθε τὴν πρώτην τῆς ζωῆς του ἡμέραν. Καὶ ὅμως τὴν τρομακτικὴν ταύτην ἀπόστασιν αἱ ἁμαξοστοιχίαι τῆς Ἀγγλίας μόνον, προστιθέμεναι τὴν διασχίζουν εἰς τρεῖς περίπου μῆνας.

* * *

Τώρα νὰ καταβῶμεν εἰς ψηλαφητότερα πράγματα, καὶ ἂς ἐξετάσωμεν τὰς εἰσπράξεις τῶν ἑταιριῶν.

Κατὰ τὸ 1894 αἱ εἰσπράξεις ἀνῆλθον εἰς 36 ἑκατ. 500,000 ἀγγλικὰς λίρας ἀπὸ τοὺς ἐπιβάτας καὶ 43 ἑκατομμύρια 380,000 λίρας Ἀγγλίας ἀπὸ τὰ φορτία, ἐξ οὗ 46 ο)ο ἀπὸ ἐπιβάτας καὶ 54 ο)ο ἀπὸ τὰς πραγματείας. Οἱ ταξειδιῶται διαιροῦνται εἰς ἐπιβάτας πρώτης θέσεως: 4,042,000 λ. ἀγλ. ἤτοι 13 ο)ο Β' 2,792,000 λ. ἀγλ. ἤτοι 9 ο)ο καὶ Γ' 24,028,000 λ. ἀγλ. ἤτοι 78 ο)ο.

Ἐπὶ τῶν 1000 ταξειδιωτῶν ἔχομεν 33 α'. θέσεως 66 β'. θέσεως καὶ 9001 γ'. θέσεως. Ὁ ὁλικὸς ἀριθμὸς τῶν ταξειδιωτῶν διὰ τὸ 1804 ἦτο 29,821,000 α'. θέσεως 60,162,000 β' θέσεως 821,430,000 γ'. θέσεως.

Ὁ ἀριθμὸς τῶν ταξιδιωτῶν μόνον τῆς τρίτης θέσεως τῶν δύο ἐτῶν 1893—94 ὑπερέβη κατὰ ἓν ἑκατομμύριον τὸν ὁλικὸν ἀριθμὸν τῶν κατοίκων τῆς

Γῆς, οἱ ὁποῖοι κατὰ τοὺς τελευταίους ὑπολογισμοὺς ἀνέρχονται εἰς 150 ἑκατομμύρια.

*
* *

Ὑποθέτομεν ὅτι ὑπὸ τοιούτους ὅρους ταχύτητος καὶ πληθυσμοῦ θὰ ὑπάρχουν πολλὰ θύματα. Καὶ ὅμως ἀπατώμεθα. Εἰς τὰ 1894 ἔχομεν 1 θῦμα ἐπὶ 57 ἑκατομμυρίων μεταφερθέντων ταξειδιωτῶν. Τὸ 1879 ἦτο τὸ ὀλεθριώτερον ἔτος δηλ. 1 θῦμα ἐπὶ 7,500,000 μεταφερθέντων καὶ τὸ εὐτυχέστερον τὸ 1891 κατὰ τὸ ὁποῖον ὑπῆρχεν ἕνα θῦμα μεταξὺ 169 ἑκατομμυρίων ταξειδιωτῶν. Καὶ οἱ πληγωμένοι διὰ τὴν περίοδον 1890-94 ἦσαν 1 πρὸς 1,538,000 ταξειδιωτῶν.

Αἱ γιγάντειοι αὗται διαχειρήσεις ἀπαιτοῦν βεβαίως ἐκπληκτικὸν προσωπικόν. Κατὰ τὸ 1894, αἱ διάφοροι ἀγγλικαὶ ἑταιρίαι τῶν σιδηροδρόμων ἀπασχολοῦν 380,000 ἄτομα.

Οἱ κάτοικοι τῆς Ἀγγλίας εἶναι 38 ἑκατομμύρια. ἄρα ἐπὶ 100 ἄγγλων ὁ εἷς εἶναι σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος. Ἐξ ἄλλου ἂν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῶν σιδηροδρόμων εἶναι ἄνδρες ἀπὸ 15 ἕως 69 ἐτῶν καὶ συγκρίνωμεν αὐτοὺς μὲ τοὺς κατοίκους ἀναλόγου ἡλικίας, εὑρίσκομεν ὅτι ἐπὶ 30 ὁ εἷς εἶναι σιδηροδρομικὸς ὑπάλληλος.

Ἂς ἐπανέλθωμεν πρὸς στιγμὴν εἰς τὰ ἐμπορεύματα τὰ μεταφερθέντα κατὰ τὸ 94. Ὅπως αἱ ἐξ αὐτῶν εἰσπράξεις πραγματοποιήσουν τὰ 43 ἑκατ. ἀγγλικῶν λιρῶν, ἔπρεπε νὰ μεταφερθῇ εἰς διαφόρους ἀποστάσεις—τῶν ὁποίων τὸ σύνολον ὑπερβαίνει τὰ 150 ἑκατομμύρια μιλλίων—ὁ καταπληκτικὸς ὄγκος 325 ἑκατ. τόννων ἐμπορεύματος! Καὶ μὴ λησμονῶμεν ὅτι ἐνδεχόμενον μίαν ἡμέραν αὐτοὶ οἱ ἀριθμοὶ νὰ φαίνωνται παιδαριώδεις εἰς τοὺς ἀπογόνους μας!

Ν.

ΤΟ ΥΠΟΣΤΗΡΙΓΜΑ

Ἐγὼ τὴν ἀγαπῶ τὴν ἑστίαν. Πάντοτε ἔχει νέον τι νὰ μοὶ διηγηθῇ. Σήμερον ὅμως μὲ ἐμάγευσε. Τὰ πρέμνα τῆς ἀμπέλου καίονται μετ' ἐκτάκτου λαμπρότητος.

Αὐτὸ τὸ πρέμνον ἐδῶ εἶνε μοναδικὸν πανόραμα ἀληθὴς πολύφωτος λυχνία· ἤδη καίονται οἱ ἀστεροειδῶς διατεθειμένοι κλάδοι του διὰ φλογὸς κυανῆς, ἐνῷ ὁ φλοιὸς καιόμενος διὰ πορφυρᾶς φλογός, προσδίδει εἰς τὴν εἰκόνα μεγαλεῖον. Ἡ θερμότης ἐκτυλίσσει τὰ ἐν τῷ πρέμνῳ ἀέρια, τὰ ὁποῖα καίονται ἀφοῦ ἐξέλθωσι τῶν ἄκρων τῶν κλαδίσκων, δι' ἐλαφρᾶς ἰοχρόου φλογός, δίδοντα οὕτω τὴν ὄψιν κηρίων εἰς τοὺς λεπτοὺς τοῦ πρέμνου κλαδίσκους.

Τὰ σκότη τῆς νυκτὸς δὲν διελύθησαν ἔτι. Ὁ μανιώδης βορρᾶς ἐξακολουθεῖ ὁρμητικώτερος· γυρίζει, στένει, μαίνεται ὠθεῖ τὴν χιόνα, ἐπὶ τῶν παραθύρων μου, ἥτις τήκεται ἐπὶ τῶν θερμῶν ὑέλων.

Τὸ πᾶν ἡσυχάζει καὶ αὐτὸς ὁ ἀτρόμητος ποιμὴν ὑπὸ τὴν ἀδιάβροχον κάπαν του ἀπεσύρθη· δὲν ἀκούεται οὔτε ἡ φλογέρα του, οὔτε οἱ κωδωνίσκοι καὶ τὰ βελάσματα τῶν ποιμνίων. Ἡ χιὼν ἐσκέπασε τὸ χορταράκι, τὴν ἀγαπητὴν τροφήν των. Θὰ εὕρωσι παρηγορίαν εἰς τὴν θερμότητα τῆς μάνδρας.

Ἡ εἰκών μου ἐν τῇ ἑστίᾳ, λαμβάνει διαστάσεις, ἐκτυλίσσει σκηνὰς θαυμασίας. Δὲν δύναμαι νὰ πιστεύσω τοὺς ὀφθαλμούς μου καὶ νομίζω ὅτι εὑρίσκομαι πρὸ θεάματος ὑπερφυσικοῦ. Ὅλον τὸ ἐξωτερικὸν ξύλον ἐκάη, ἀντικατασταθὲν ὑπὸ ροδίνου πεπυρακτωμένου ἄνθρακος· ἐνῷ φλόγες διαφόρων χρωμάτων ἐξακολουθοῦσι νὰ τὸ διακοσμῶσι.

Ἀλλὰ κλονίζεται, ἄχ, θὰ πέσῃ· νὰ πέσῃ... ἄ... ποτέ· μὲ συνεκίνησεν ἡ ἰδέα τῆς στερήσεώς του καὶ ἐν τῇ ἀπογνώσει μου, ἁρπάζω τὸ προστυχὸν ἀντικείμενον καὶ τὸ ὑποστηρίζω.

Τὸ ὑπεστήριξα καὶ ἀκόρεστος ἡ περίεργος προσοχή μου ἀφιερώθη καὶ πάλιν εἰς αὐτό.

Τὸ πανόραμά μου, τὸ ὁποῖον ἐξηκολούθησεν ἀπαθὲς νὰ ἐκτυλίσσῃ τὰς μεγαλοπρεπεῖς εἰκόνας του... πῶς τὸ ἀγαπῶ τὸ πανόραμά μου, ἐγὼ τὸ ὑπεστήριξα· εἶνε ἰδικό μου!

Αἴφνης καὶ πρέμνον καὶ ὑποστήριγμα ἔπεσον μεταμορφωθέντα εἰς σωρὸν ἄμορφον ἀνθρακιᾶς.

Ἀ τί κρῖμα! τί κρῖμα! δὲν εἶχα προσέξει. Τὸ ὑποστήριγμά μου ἦτο ἐξ ὁμοιοπαθοῦς ὕλης, ἦτο ξύλινον.

ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ

Ἀπὸ τὸ βιβλίον τῶν « Ἐπιγραμμάτων μου ».

Θέλω μπρὸς σ' ἅγιο εἰκόνισμα, σὰν ἕνας λυχνοστάτης
Μὲ τῆς ἀγάπης μου τὸ φῶς νὰ καίω ἐμπροστά τις.
Νὰ φέγγῃ πάντα ἡ Ἀγάπη μου, αὐτὴ νὰ λάμπῃ μόνο
Καὶ γώ, ποὺ θὰ τῆς δίνω φῶς, σὰν τὸ κερὶ ἂς λυώνω!

Ι. Ν. Γ.